

12

2018

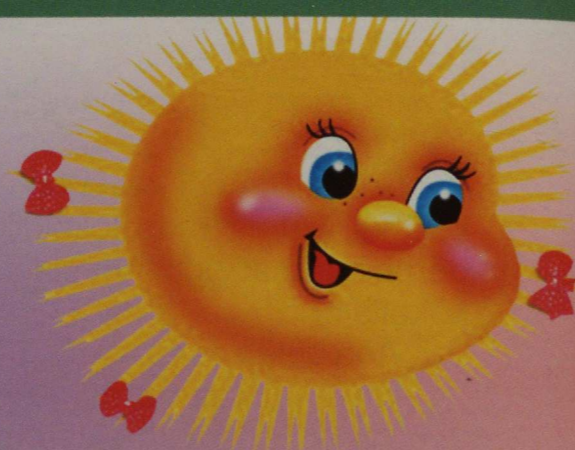
ISSN-0207-4710

GÖYƏRÇİN

QAR QIZ VƏ TÜLKÜ

(Rus xalq nağılı)

Biri var idi, biri yox idi, bir qoca kişi və bir qoca nənə var idi. Onlar balaca nəvələri ilə yaşayırdılar. Qız bəmbəyaz olduğundan nənə ilə baba onu əzizləyər, həmişə Qar qız deyərdilər.

Bir dəfə bu qızın yaşıdları meşəyə mer-meyvə yığmağa gedirdilər. Onlar baba ilə nənənin yanına gəlib xahiş elədilər ki, icazə verin Qar qız da bizimlə meyvə yığmağa getsin.

Baba ilə nəvə əvvəlcə razılaşmadılar. Sonra nəvələrinin kədərləndiyini görüb, onun da rəfiqələri ilə getməsinə icazə verdilər.

Uşaqlar sevinə-sevinə, mahnı oxuya-oxuya meşəyə getdilər. Onlar meyvə yığmağa başladılar, bu kolun yanından o kolun yanına, o kolun yanından bu kolun yanına qaçdılar. Başları meyvə yığmağa necə qarışdısa, bir də gördülər ki, Qar qız yanlarında yoxdur. Onlar səsləri ilə bir qışqıraraq Qar qızı çağırdılar. Ancaq qızcığaz onların səsinə eşitmədi. Qaranlıq düşdüyünü görəndə uşaqlar qorxdular və istər-istəməz kəndə sarı getdilər.

Qar qız meşədə meyvə toplaya-toplaya o qədər getdi ki, axırda yoldaşlarından ayrı düşdü, yolu azdı. Qaranlıq düşəndə yolu azdığını dərk eləyən qızcığazın meşədə özünü qorumaq üçün münasib bir ağaca çıxmaqdan başqa çarəsi qalmadı. Budağın üstündə özünə yer eləyən

uşaq acı-acı ağlamağa başladı:

*Mən azmışam meşədə,
Bir kimsəsiz guşədə.
Qəlbimə qorxu salır
Kiçik qaraltı, kol da.
Babamın gözü yolda,
Nənəmin gözü yolda.
Harda qaldı dostlarım,
Əllərim dönüb buza.
Üşüyürəm yamanca,
Kömək edin qar qıza!*

Qızcığazın səsinə eşidən bir ayı ağa-cın dibinə gəlib soruşdu:

-Qar qız, sən niyə ağlayırsan?

-Ayıcan, necə ağlamayım? Dostlarım məni azdırıb, özləri çıxıb gediblər.

-Narahat olma, ağacdan düş, mən səni babanın, nənənin yanına aparım.

-Yox, mən qorxuram. Qorxuram ki, ağacdan düşən kimi məni yeyəsən.

Ayı çıxıb getdi. Qar qız yenə ağlamağa başladı.

*Mən meşədə azmışam,
Əllərim dönüb buza.
Üşüyürəm yamanca,
Kömək edin qar qıza.*

Qızın səsinə eşidən kimi bir canavar gəldi və soruşdu ki, ay qız, niyə ağlayırsan?

Qız dedi:

-Necə ağlamayım, dostlarım məni

meşədə tək qoyub gediblər. Babamla nənəmin gözü yolda qalıb...

-Ay qız, düş aşağı, mən səni evinizə aparım.

-Yox, düşə bilmərəm. Sən məni yeyərsən.

Canavar da çıxıb getdi. Qız yenə ağlamağa başladı:

*Mən meşədə azmışam,
Əllərim dönüb buza.
Üşüyürəm yamanca,
Kömək edin qar qıza.*

Tülkü qızcığazın səsinə eşidib yaxına gəldi və soruşdu:

-Ay qız, niyə ağlayırsan?

-Necə ağlamayım? Meşədə azmışam. Dostlarım məni atıb gediblər. Nənəmlə babamın gözləri yolda qalıb.

Tülkünün qıza rəhmi gəldi və dedi:

-Qorxma, düş aşağı, mən səni evini-zə apararam.

Qız ağacdan düşüb tülkünün belinə mindi. Tülkü qaça-qaça qızı kəndə apardı. Quyruğu ilə qızın yaşadığı evin qapısını döydü. İçəridən səs gəldi:

-Kimdi qapını döyən?!

-Mənəm, Tülkü. Meşədə azan nəvə-nizi tapıb gətirmişəm.

Baba ilə nənə çox sevindilər. Qucaqlayıb nəvələrini öpdülər. Tülkünün qabağına süd, kəsmik, yumurta qoydular. Tülkü isə yemədi. Xahiş elədi ki, ona toyuq versinlər.

Baba ilə nənə tülküyə bir ağ, kök toyuq bağışladılar. Tülkü toyuğu dişinə alıb sevin-sevinə meşəyə qaçdı.

Tərcümə edib işləyəni: R.Y.Əliyev

